Napsal uživatel Radka Malá
Čtvrtek, 01 Červen 2000 01:00

Mladý jihlavský folkař Jiří Juránek Fox se začíná objevovat na folkové scéně. Ne, že by se dříve neobjevoval, ale hrál v kapele Minuta ticha a Kolt a na sólovou dráhu nijak nepomýšlel. letos v březnu vydal své první cédéčko Tak mi ještě něco řekni. Fox pracuje v jihlavské redakci Mladé Fronty DNES a nebylo jednoduché ho vyzpovídat, nejprve se příliš na rozhovor netvářil, ale nakonec souhlasil.

Jak je v současné době pro písničkáře těžké se probojovat do první ligy písničkářů?

Tak to já nevím. Jsem pod nima. Nikam se necpu. Jsem rád, když můžu hrát, ale nehodlám se vetřít úplně všude. Dělá to spousta jiných muzikantů i kapel a nedělá to dobrotu. Lidé dneska na koncerty moc nechodí, dokáží je zlákat festivaly, ale na samostatné koncerty si nepotrpí. A kulturní střediska a ostatní pořadatelé na nás nemají peníze, protože si vezmou někoho dražšího, ale na kterého zase přijdou lidi. Jenomže to také není stále. Někdy i na tu špičku přijde málo lidí. Když kulturní středisko dá za koncert někomu přes padesát tisíc, už těžko si bude moct pozvat další písničkáře, kteří hrají za tři tisíce. Je to o penězích. O ničem jiném a ti co říkají, že ne, tak lžou. Samozřejmě, že všichni hrajeme proto, že nás to baví a že chceme své písničky dávat lidem, ale těžko je budeme dávat prázdným sálům nebo doma na gauči. Je to individuální. Chceš být na špici, sežeň peníze. Lidi je dneska nemají, ale chtějí si poslechnout pěkný písničky. Dám raději osmdesát korun za vstupenku na šest folkařů než za vystoupení jediného. Festivaly táhnou.

Teď jsi hrál jako první na novém festivalu Hříběcký budík, který vyplnil mezeru na Pelhřimovsku. Jak to tam vzali lidi?

Budík byl skvělý. Skvělá atmosféra, skvělý lidi. Šlo o menší festival, přijel Vojta Kiďák Tomáško s Říšou Melicharem, Jarda Matějů a Matěj Kolář. Milda Vokáč se svými Jen tak tak a skupina Šafrán. Pestrost. Jedinné slovíčko, které vyjadřuje téměř vše. Na tomhle malém festivalu se sešla spousta písničkářů, kteří jsou svou tvorbou rozdílní. Myslím si, že každý si na tom festivalu našel něco svého. Jen tak dál. A navíc bylo úplně plno, což potvrdilo myšlenku, že na Pelhřimovsku folkový festival chybí.

V březnu jsi vydal své první cédéčko Tak mi ještě něco řekni, co na něm lze nalézt?

Písničky. Jen já a kytara. Myslím si, že to nebylo zrovna šťastné rozhodnutí. Na koncertech si lidé rádi poslechnou tvé písničky, když je hraješ sám, ale cédéčko by mělo být pestré, hodně nástrojů a tak. Když jsem slyšel to své poprvé, tak jsem nevěděl, co si mám myslet. Jsem sebekritický, ale nechávám to na lidech. Je zvláštní, že třeba můj brácha poslouchá cédéčko před spaním a už se naučil refrény všech písniček. Vždycky jsem si myslel, že jedinej, kdo to nevezme, budou mí bráchové. Ale je to jinak. Kdybych si teď mohl vybrat, našetřím víc peněz a pozvu své kamarády, kteří by mi s deskou pomohli. Nebudu své cédéčko hodnotit, ať to udělá někdo jiný.

Dobře. Alespoň můžeš prozradit, o čem písničky jsou.

To mohu. Většina z nich je o lásce. Každý o ní zpívá. Jsou naivní jako všechny písničky o lásce. Je to totiž téma, které berou i ti, kteří tvrdí, že žádná láska není a že by se jen o lásce zpívat nemělo. Není to tak. Mělo, spoustě lidí dodávají tyto písně energii. Lidé se nechávají dojmout. Líbí se jim to a uvědomí si, že je vlastně na světě krásně. Kdo si to nemyslí, ať jde k čertu. Některé písně jsou o lásce, některé jsou o věcech, které nás obklopují. Myslím, že nejsem tak úplně písničkář, protože nerozebírám politiku, neutahuju si z právníků, nenadávám na svět a nerozlišuju to, jestli je tohle bílé nebo černé. Je mi to jedno. Písničky musí něco říct, ale nemusí to říkat rovnou. Jsou tady básnické obraty nebo slovíčka, která něco dávají najevo. Když mě poprvé slyšel Vojta Tomáško, tak mi řekl, že bych měl začít skládat veselejší písničky. Vojtíku, to já bych hrozně rád, ale nejde mi to. Když jsem nedávno složil písničku pro svýho kamaráda - jmenovala se Kámoš má na hlavě pět vlasů - moc se mu nelíbila a už vůbec se nesmál. Když jsem jí skládal, tak jsem si říkal, jak to bude super. Tohle asi neumím. Neumím skládat písničky o ženských, který hrají fotbal, ani o rákosnících, kteří vám za kilo prodají značkový hadry. To mi fakt nejde, i když bych hrozně rád. Jsem veselej, rád se směju, ale radši lidi dojímám. Rozesmívám je jinak. Sem tam nějaký vtípek, veselá historka - za břicho se popadají.

Cédéčko jsi vydal vlastním nákladem. Chystáš něco do budoucna?

Ano. Jako každý. Vyhrabal jsem doma cédéčko, které jsme natáčeli s Minutou ticha. Pozval jsem si tenkrát dokonalého kytaristu a basáka Radka Hlávku a zplodili jsme osm písniček, které nikdy vlastně nespatřily světlo světa. Jak jsem je tak poslouchal, tak jsem si řekl: Tak hele, ty projdeš počítačem, odšumíme tě a hodíme tě na kazety. Chci to lidem dát. Je tam i podle mne moje nejvydařenější písnička Půlnoc. Vyjde to jen na kazetě, bude to strašně levný, vlastně jen za cenu kazety, přece jen to je starší záležitost, ale myslím, že dobrá. A s obsazením nástrojů. Snad bude do léta hotová. A přemýšlím o tom, že to bude jen limitovaná série - hezky to zní, ale není to pravda. Kdo bude chtít, tak jí dostane. Tak. Na podzim nebo na jaře bych se chtěl obklopit partou muzikantů a s nimi uspořádat velký koncert. Z něj bych chtěl natočit živák. Myslím si, že by to mohla být bomba, ale nevím. Chci, aby to bylo hodně divoký. Aby si lidi řekli: Hele, on ten Fox dokáže taky stát a nesedí jen na židli a nebere nás za srdíčko. To jsou plány. Nic víc zatím nemám. Chci hrát, ale uvidím, kam mě pozvou.

Čekáš jen na pozvání?

Ne. Každej si musíme urvat své místečko na zemi. Ale jak už jsem říkal, necpu se. Buď mě chceš nebo ne. Zahraju a zazpívám.

Jak vidíš dnešní folkovou scénu?

To se ptáš toho pravýho. Vidím kolem sebe spoustu perfektních muzikantů, spoustu dobrých zpěváků a výtečných a krásných zpěvaček. Češi mají folk rádi a nejzajímavější je, že ho mají rádi i rockeři. To jejich drsný srdce chce taky roztát. Za absolutní špičku považuju Vlastu Redla, výtečný muzikant a hlasově taky skvělej. Mám ale rád Slávka Janouška (nakonec mi křtil i desku) a Vojtu. Takovej malej chlapík s velkým srdcem a vtipnýma poznámkama na ženský. Mám rád folk jako takový. Mám rád ale i jinou hudbu. Někdy přemýšlím nad tím, že bych klidně hrál i popík. Je mi blízký. Některé mé písně by se dali popově udělat a byli by dobrý. Hudbu

potřebujeme k životu. U mě je hrozně důležitá melodie a hlas. Když se mi nelíbí hlas, tak to neposlouchám. Mám rád chrapláky a spíš drsnější hlasy. Mají v sobě více síly. A taky mám rád ženské vokály. Žena, když umí zpívat, tak dokáže všechno. Samozřejmě musí být také hezká. V tom mají ženy výhodu.

Když se teď trochu zašťouráme ve tvém soukromí. Jak vypadá den u Foxů? Ráno vstávám (smích). Asi jako každej jinej. Chodím do práce, pracuju, myslím na kraviny, na svou milou a pak večer skládám, čtu si, píšu. Všechno možný. Možná bych měl říct, že miluji film. V noci koukám na telku.

Takže nepatříš k těm, kteří mají trampské a vandrácké srdce?

Ale jo. Je to ve mně. Pracuju v novinách a ty musí bohužel vyjít také v pondělí, takže je někdo musí už v neděli udělat. Abych řekl pravdu, už jsem si dlouho nikam nevyjel na delší dobu. Raději trávím volné chvíle se svou přítelkyní. Miluju přírodu, miluju jaro, když se příroda probouzí. Mám rád ptačí zpěv a jsem šťastnej, když se ráno probouzím a slyším ptáčky, jak si zpívají. Prakticky mají své festivaly každý den. Celej svět je pro mne inspirací. Když jsem byl mladší, obdivoval všechny, co hráli Zlatokopa Toma a Chajdu nebo Červenou řeku. Líbila se mi jednoduchost trampské písničky, ohně, jím provoněné svetry a přátelé. Jenže teď musím taky něco dělat a ne se jen bavit. Čas je náš nepřítel a předběhnout ho nelze. Takže se snažím alespoň jezdit na festivaly a potkávat své známé. A řekl bych, že každý z nás je vandrákem. Kráčí životem, nikdy neví, co ho potká, a ať dělá cokoliv, vždycky pozná nová místa a nové lidi. A o tom to je.

Děkuji za rozhovor

bližší informace: www.webhouse.cz/telc_folk/kapely/fox/fox.htm